

Сваку нашу изборну кампању већ као по неписаном правилу прате ирационални, али перманентни напади и дисквалификације политичких аналитичара. Они нарочито добијају на снази непосредно након објављивања прелиминарних пројекција изборних резултата. Тада настаје права утакмица у доказивању који је аналитичар остварио већи промашај у својим анализама и тако показао нечувену некомпетентност и необјективност.

Резултати ових ванредних парламентарних избора и проценат излазности бирачког тела били су велико изненађење не само за аналитичаре већ за нашу целокупну политичку јавност. Овакав изборни исход био је само додатни разлог да се настави започета дифamacија најобјективнијих политичких аналитичара, који су свакако и сами у великој мери били затечени оваквим резултатима и мањом излазношћу бирачког тела у односу на други круг председничких избора. Овој жестокој хајци није пропустио да се придружи ни тзв. левичарски бојовник Милорад Вучелић у својој печатовској колумни под насловом „Епидемија политичких аналитичара“, у којој је покушао да направи коначни идеолошки обрачун са свим оним политичким аналитичарима који не деле његов иначе искрен „левичарски“ и „антиглобалистички“ поглед на свет.

У овом нападу лишеном ваљане аргументације он заступа став да је у нашим политичким приликама ангажованог интелектуалца сменио политички аналитичар, и то је по њему у само два-три изузетка специфична сорта људи. Они се, како каже Вучелић, јављају у време избора као пошаст, лишени су знања, они су као епидемија, немају никаква идеолошка и филозофска уверења, они су помоћници и секунданци несрећним и неуким, а мржњом острашћеним новинарима. Оваква салва дисквалификација није одавно сручена на паченићке главе политичко-аналитичарске сорте, који су, судећи по Вучелићевим ставовима, једино достојни презира и евентуално жаљења. Њих треба одстранити из нашег јавног живота, као губу из торине.

Пише: Маринко М. Вучинић
понедељак, 09 јун 2008 15:30

У не тако далекој прошлости имали смо много прилика да видимо како функционише несаломиви и стамени ангажовани интелектуалац вучелићевског кова, кога су красили непоколебива „левичарска“ идеолошка и филозофска уверења, знање, независност и храброст у изношењу ставова супротних од званичне политике, све је то успевао овај ангажовани интелектуалац да нам демонстрира у време владавине Слободана Милошевића, када су иначе доживели своје звездане тренутке и када се њихова реч веома поштовала. И то посебно у Центру јединица за специјалне операције у коме је вероватно Вучелић, као убеђени независни ангажовани интелектуалац, водио филозофске разговоре о судбини левице и глобализованог света. Он очигледно није припадао проказаној сорти политичких аналитичара, који по њему као официри долазе после масакра да провере да ли има преживелих и да их ликвидирају. Он је припадао и припада оној племенитој сорти ангажованих интелектуалаца који су свој идеолошки задатак ревносно обављали и обављају пре било каквог масакра, касније се и не осврћући на трагичне последице свог инжењеринга.

Он се као посвећени интелектуалац и не бави таквим тривијалностима као што су људске судбине, новац, моћ, уносни послови и синекуре, остајући стално на мртвој стражи левичарске идеолошке правоверности. Њему, при томе, посебно смета што српски аналитичари не иду у дебатне клубове, нити посећују кафане јер они иду право на телевизије са националном фреквенцијом. Тако је једини изворно преостали ангажовани интелектуалац Вучелић одредио неку врсту специјалног резервата за политичке аналитичаре несклоне дебатовану, њима је једино дозвољено да брбљају у забранима дебатних клубова и кафана, при чему би телевизије са националним фреквенцијама требало да запоседне фаланга идеолошки правоверних интелектуалаца, спремних да свој левичарски идеализам и посвећеност идеји „левице“ поделе са унесрећеним народом, који сада живи под терором поткупљивих, аморалних и незајажљивих политичких аналитичара. Само у Србији може да се дешава да људи који су у старом режиму као ангажовани интелектуалци стекли велика богатства сада и даље без икаквог стида говоре о левичарским идејама социјалне правде и једнакости.

Посебну пажњу Вучелић је посветио погубном утицају политичких странака на опредељење и надахнуће политичких аналитичара, који у централама странака трпе свакаква понижења увек спремни да буду трансмисије страначких вођа. Да гротеска и парадокс буду већи, о томе говори овај ангажовани интелектуалац који је био – а по свему судећи то и остао – синоним за острашћеног страначког гласоговорника, и који нам је управо у време неприкосновене владавине социјалиста демонстрирао како функционише послушничко новинарство. Управо нам је он показао како изгледа снисходљиви независни интелектуалац кога је најзад обасјала милост врховног страначког лидера и кога је он, скривајући поглед, третирао као најзад пронађено идеолошко провиђење. Интервју који је Слободан Милошевић дао Вучелићу као директору националне телевизије остао је до данас пример непревазиђене поданичке проскинезе. Сада говорити да у централама странака наши вајни аналитичари добијају

Пише: Маринко М. Вучинић
понедељак, 09 јун 2008 15:30

упутства и директиве прави је израз аморалности човека који је изгубио било какав осећај за саморефлексију, самопоштовање и који очигледно мисли да овде људи не памте готово ништа.

У овом тексту Вучелић такође тврди да су политички аналитичари заправо обични страначки пропагандисти и агитатори, активисти и послушници, и да таквог острашћеног слугерањства по њему никада није било у овом народу. Политички аналитичари су тако означени као послушнички ешалон ДЕПОС -а и ЕУ бирократије. Заиста је невероватно да човек који себе сврстава у истински ангажоване интелектуалце може да говори о острашћеном слугерањству када је управо он припадао најординарнијем послушничком ешалону старог режима.

Када се човек суочи са оваквом врстом самозаборава и нескривене аморалности, може се само озбиљно запитати да ли смо ми још увек способни и да ли можемо да одвојимо морал од аморалности, лаж од истине, искреност од притворности, манипулацију од тежње да се достигне елементарна објективност. И што је најстрашније, Вучелић не пропушта да у свом тексту пласира неку врсту потерница управо за људима који спадају у најужорније примере политичких аналитичара. Он је чак себи дао за право да великодушно амнестира од ове беспримерне идеолошке хајке веома значајне и утицајне политичке аналитичаре (они иначе чине језгро *Нове српске политичке мисли*), који су иначе изложени највећим и најтежим идеолошким нападима либерално-грађански оријентисаних ангажованих интелектуалаца.

Наслов „Епидемија политичких аналитичара“ јасно нам указује на основну тежњу овог аутора, да се ова епидемија ефикасно сузбије, за почетак објављивањем потерница, а касније, зависно од политичких прилика и повољнијих друштвених околности, дозвољена су и остала позната средства. Овај Вучелићев текст је још једно сведочанство да живимо у земљи у којој је аморалност постала нормална појава, над којом се ретко ко више згражава, при чему су у политичким и идеолошким борбама и даље дозвољене најбруталније дисквалификације људи који имају другачије мишљење. Не каже наш народ случајно да вук длаку мења, али ћуд никако.

И шта остаје овако идеолошки стигматизованим политичким аналитичарима – да се повуку и препусте јавни простор самопрокламованим ангажованим интелектуалцима вучелићевског кова? Не, то никако не треба учинити, јер право време за афирмацију политичке анализе тек долази, будући да је Србија ипак неповратно крчила на демократски пут. Ово су само сенке и реликти прошлости, идеолошке авети, које су стварни израз немоћи да се прихвати постојање различитих погледа на свет. Томе и

Политички аналитичари и издаја интелектуалаца

Пише: Маринко М. Вучинић
понедељак, 09 јун 2008 15:30

служи појава великог броја политичких аналитичара у нашем друштву и тај процес се не може зауставити. То најмање може учинити „ангажовани интелектуалац”, који је непосредним политичким деловањем показао како изгледа стварна издаја и ангажованости и племенитог интелектуалног позива.

23. мај 2008. године